

LÁ THƯ MỤC VỤ

Mỗi khi nghe ai nói “*Ăn gì bỏ nấy*”, tôi thường hỏi thế thì tôi sẽ bỏ gì sau khi ăn đuôi Kangaroo ? Chưa thấy câu trả lời đích đáng. Lúc còn ở Lockridge, tôi cũng thường nghe người Úc nói “*We are what we eat*”, lần này thì tôi đâm lo vì tôi thích ăn thịt heo, không lẽ tôi sẽ trở thành heo ? Nếu tôi dịch câu này sang Việt ngữ là ‘chúng ta sẽ trở thành món chúng ta đã xơi’ thì thấy phần nào dễ hiểu, vì khi ở trại giam A20 tôi thấy nhiều anh em vì ăn củ mì H34 mà khuôn mặt sưng phù lên giống củ mì lắm. Chúng tôi gọi những anh em đó là “H34 biết đi”. Cá nhân tôi cũng đã từng là một ‘củ mì biết đi’ ấy. May mắn có người giúp nên tôi sớm thoát xác củ mì.

Giống mì H34 nhập từ Ấn Độ thuộc loại mì dùng cho kỹ nghệ hơn là làm lương thực. Năng xuất rất cao, mỗi bụi nhổ lên không dưới 30 ký lô, củ to như bắp đùi trông rất hấp dẫn. Lúc mới ra trại A20, một buổi đi nhổ mì, nhờ sự ‘rộng lượng’ của cai tù nên toàn đội được phép nhổ 2 bụi chia nhau mà ‘cải thiện’. Củ mì luộc chín trắng nõn và thơm phức, sẵn bụng đói tôi ăn hết phần của tôi. Đêm hôm đó, hai quai hàm tôi bắt đầu đau nhức và từ từ sưng lên không thể ngủ được. Sáng hôm sau bước xuống đất để điễm danh, tôi cứ như kẻ say rượu, chân cao chân thấp, đứng không vững. Từ đó, mỗi ngày quai hàm sưng to thêm, mặt phì ra y như củ mì vậy. Sáng sáng xếp hàng ở trạm y tế xin thuốc nhất là xin nghỉ lao động. Rốt cuộc chỉ nhận được thần dược ‘Xuyên Tâm Liên’ và không được phép đánh mất vinh quang nên vẫn phải lều đều lê gót đi lao động !

Một hôm có vị sĩ quan ‘tập trung cải tạo’ thương tình cho tôi một miếng đường thẻ - thứ xa xỉ phẩm đối với tù nhân - và bảo tôi về khuấy với nước nóng mà uống. Thứ ‘thuốc’ ấy hiệu nghiệm không ngờ, thế là tôi chấm dứt thân phận ‘củ mì biết đi’. Về sau chúng tôi vẫn ăn mì H34 (vì đói quá biết làm sao hơn) nhưng sau khi luộc chín rồi xả nước 3 lần để loại chất độc. Tôi cũng đã chứng kiến những cái chết thương tâm của những anh em ăn nhầm nắm độc; lại cũng có người mất luôn trí nhớ vì ăn nhiều hạt nhãn rừng nướng lên ! Sau biến cố ‘củ mì’, đám tù nhân chúng tôi lại bước sang biến cố ‘củ cải’ cũng không kém phần thâm hiểm. Toàn trại phát động phong trào trông củ cải trắng bằng số lượng ‘phân tươi’ sẵn có, nên năng xuất không thua gì đám sắn H34. Thu hoạch nhiều vô kể, thế là cai tù lại ‘rộng lượng’ ban phát cách hào phóng cho đám tù đói. Đói quá biết làm sao hơn lại thêm mùi vị nồng nồng của củ cải ngon hơn củ mì, nên tù nhân xơi một cách vô tư. Ai cũng biết củ cải rất nóng nhưng đói quá nên vẫn ăn, kết quả là khi đi tiểu ai cũng giật mình vì tưởng mình tiểu ra máu ! Khiếp lắm !

Những bài học về bộ máy tiêu hoá thuở trung học nay tôi không nhớ rõ lắm, chỉ mãi mại rằng thức ăn khi vào miệng được nghiền nát và trộn chung với nước bọt rồi đi xuống dạ dày; tại đây dịch vị của dạ dày sẽ chế biến thành một thứ dưỡng chất; suốt chiều dài của ruột non chúng được các mao trạng ruột hấp thụ để đi nuôi cơ thể; phần còn sót lại sẽ được phân hoá tại ruột già để bài tiết ra khỏi cơ thể. Thế thì những gì chúng ta ăn vào sẽ tác động trên cơ thể chúng ta, có thể nuôi dưỡng mà cũng có thể huỷ hoại. Người Tàu có lý khi nói : “Bệnh do miệng mà vào. Hoạ từ miệng mà ra !” Mỗi lần tham dự Thánh Lễ là chúng ta được mời gọi ăn và uống máu Chúa Giêsu, Đấng Chí Tôn đã nhập thể làm phàm nhân để cứu độ chúng ta. Thật là một vinh dự quá lớn lao !

Nhờ bí tích Thánh Thể, Chúa Giêsu ngự trong linh hồn và thân xác chúng ta, hoà nhập trong máu thịt chúng ta để biến chúng ta trở nên giống như Người. Trong bảy bí tích thì bí tích Thánh Thể là cao trọng hơn cả. Hội Thánh dạy rằng “*Bí Tích Thánh Thể là Bí Tích của các bí tích*”. Chúa Giêsu ngự trong lòng ta để dưỡng nuôi linh hồn, để giúp ta phân biệt điều tốt điều xấu, hướng chúng ta làm những việc lành, nâng chúng ta lên sau những lần té ngã, hâm nóng tâm hồn khi chúng ta nguội lạnh, an ủi khi chúng ta mệt mỏi, khích lệ khi chúng ta chán chường, nâng đỡ khi chúng ta yếu đau và làm bạn khi chúng ta cảm thấy cô đơn. Trong ngày lễ kính Mình và Máu Thánh Chúa hôm nay, mỗi người được mời gọi sùng kính Thánh Thể, năng suy niệm và gặp gỡ Chúa mỗi ngày. Nhiều khi mãi mê kiếm tìm của ăn trần thế để nuôi thân xác mà đành lãng quên của ăn thiêng liêng là chính Chúa Giêsu. Hãy chuẩn bị chu đáo hơn trước khi rước lễ, cả phần hồn lẫn phần xác, để xứng đáng rước Đấng Chí Tôn ngự vào. Hãy chia sẻ niềm vui ấy cho anh chị em quanh mình.

Linh mục Phạm Quang Hồng.

